

Man gik da til:

Tredie behandling af forslag til lov om foranstaltninger til støtte for bekæmpelse af kvægtuberkulose og smitsom kalvekastning m. v.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 3887).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 83 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til landstinget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af forslag til lov om midlertidigt løntillæg m. v. til statens tjenestemænd m. fl.

Forhandlingen genoptoges.

Holger Eriksen: Det ærede medlem hr. Arnth Jensen ville gøre gældende, at årsagen til venstres forskellige optræden i denne sag i 1950 og nu var de ændrede økonomiske forhold. Denne forklaring holder imidlertid ikke. Siden foråret 1950 er der både sket en forværring som følge af devalueringen og en forbedring, men de økonomiske forhold i dag er ikke bedre, end de var i foråret 1950. Den rigtige forklaring må derfor være den, at der er forskel på venstre som oppositionsparti og som regeringsparti. Det har vi allerede konstateret på mange andre områder, og det viser sig, at det også gælder, når det drejer sig om lønninger.

Jeg har ikke sagt, at vi nu skulle nedsætte en lønningskommission; jeg har sagt, at jeg i fjor var imod det, bl. a. fordi der ikke er meget ved at nedsætte en lønningskommission, hvis finansministeren ikke vil stille et betydeligt beløb til rådighed for lønforhøjelser. Jeg har også sagt, at når der nu alligevel blev tale om merudgifter af en sådan størrelsesorden som den, vi nu står overfor, havde det måske været bedre, om man alligevel i fjor havde nedsat en lønningskommission, hvorved man måske kunne have opnået en mere retfærdig fordeling; men efter den merudgift, vi nu står overfor, me-

ner jeg absolut ikke, det er tilrådeligt at nedsætte en lønningskommission i dag.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen spurgte, om vi ville tiltræde ethvert lønningsforslag, som en hvilken som helst finansminister fremsatte. Nej, det vil vi fra socialdemokratiets side ikke; men vi vil tiltræde ethvert lønningsforslag, som en hvilken som helst finansminister fremsætter, når dette forslag hviler på en overenskomst med alle tjenestemandsoverenskomsterne.

Det ærede medlem ville skelne imellem, om overenskomsten var opnået med de ansvarlige ledere eller med de menige medlemmer. Det er det sædvanlige kommunistiske forsøg på at skabe splid i organisationerne; men på det område blev det ærede medlem jo fulgt smukt op af det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp og det ærede medlem hr. Svend Jørgensen. Det er naturligvis en let opgave at stå her og angribe organisationsledere, som ikke har lejlighed til at forsvare sig. Jeg ved ikke, om det egentlig kan være rigsdagens opgave at hidse visse grupper af medlemmer op mod deres ledere; det skal jeg lade stå uafgjort. Derimod ved jeg, at jo flere udtalelser der falder af den art, jo vanskeligere bliver det for organisationslederne at moderere deres krav, således at de har udsigt til at opnå forståelse med den ansvarlige finansminister. En fortsættelse ad den vej kan føre til, at organisationslederne aldrig tør afslutte et forlig, og at selve afgørelserne derfor lægges i rigsdagens hånd, hvilket hverken vil være til fordel for staten eller for tjenestemændene.

Ganske uden hensyn til at jeg, som jeg anførte i min første tale, kunne have ønsket, at man var gået videre på et bestemt punkt, må jeg gå ud fra, at organisationslederne har gjort alt, hvad der overhovedet var muligt, for at få gennemført deres krav. Når de så bagefter opdager, at repræsentanter for den bevilgende myndighed peger fingre ad dem, fordi de ikke har krævet noget mere, så tror jeg, at vi er ude i meget uheldige forhold.

Den højtærede finansminister ville fortolke sine henvendelser til arbejdsgiverne som blot en advarsel mod at tiltræde arbejdernes maksimale krav. Det må imidlertid bero på en fejlerindring. Det var netop det magre forlig, den højtærede finansminister advarede arbejdsgiverne imod at gå ind på. Naturligvis er der intet at sige til, at finansministeren følger det, der er sket på det private arbejdsmarked, op for tjenestemændenes vedkommende, heller ikke til, at han forøger lønningerne for de højere tjenestemænd langt mere, end selve udviklingen på